

лия свѣтъ, затуй само плачехме . . . — „Работници, другари, мъже и бащи, не бива съ плачъ да напустнемъ тоя свѣтъ . . . Много пѣти съ сълзи сме мокрили нашия коравъ залъгъ, много тегло е било, а сега край на всичко. Чака ни вѣчна почивка! Нека я посрѣщнемъ съ пѣсни, нека съ пѣсенъ подсладимъ послѣднитѣ минути отъ нашия труденъ животъ, както сме го подслаждали и при други по малки нещастия“ . . . Туй каза нашиятъ ангелъ и запѣ тѣжно, бавно, но мило, сладко и тържествено, като погребална молитва . . . Пѣсенъта се поде за мигъ отъ всички ни дружно и съ всички сила. Това бѣ нашия любимъ „работнически маршъ“, когото и вие сте чули тука чакъ горѣ и тѣй само сте могли да знаете, гдѣ да копаете, за да ни спасите . . . Съ нашата работнишка пѣсенъ ние мислѣхме, че се отдѣляме отъ свѣта и крачимъ къмъ вѣчността, а то излѣзе иначе, — съ нея ние отново закрачихме къмъ бѣлия свѣтъ, къмъ васъ жени и дѣца, къмъ тебе хубаво и свѣтло слънце, къмъ тебе зелена горо, пълна съ птичи пѣсни и хиляди—хиляди красоти . . . А за всичко туй тя е причината! . . . Тѣй свърши думитѣ си вѣглекопачътъ и цѣлуна по челото вече напълно съживилата се дѣвойка. Туй слѣдъ него се повтори отъ всички ни . . . Слѣдъ тази случка отново се съживи селцето, което бѣ онѣмяло прѣзъ тия дни, отново се възроди дѣтска радостъ въ бѣднитѣ кѣщици на вѣглекопачитѣ, отново